

[Svend E. Johansen.]

efter dette Fællesmøde en Samtale med Direktøren og gjorde ham igen opmærksom paa, hvorledes det havde forholdt sig med Kontorchefens Kasserervirksomhed, den Mand, der stadig var ansat i samme Stilling, at der paa Sct. Hans Hospital forelaa hjemmelavede Regninger, falsk Postering, falske Regninger og urigtige Inventarieregnskaber. Dette var mit Svar paa det, Magistraten ønskede besvaret.“

Maa jeg tilføje, at under Politiundersøgelsen blev det konstateret, at et helt Aars Regnskabsbilag ikke var til at finde.

Jeg vil gerne nævne et andet Eksempel, nemlig den kommunale Revisions Antegninger for Regnskabsaaret 1920—21, hvor den kommunale Revision siger: „Som nævnt i foregaaende Post er der indkøbt for 472 514 Kr. 70 Øre plus 41 552 Kr. 79 Øre, i alt for 514 067 Kr. 49 Øre. Af dette Beløb er for over ¼ Mill. Kr. leveret af et herværende Stormagasin og til Dels uden legitim Rekvisition fra den dertil berettigede Embedsmand.“ Det er stadig væk Revisionen, der har Ordet. Der fortsættes: „Det synes mildest talt en mærkelig nonchalant Forretningssgang, at en af Hospitalets underordnede Funktionærer kan tage ind og rekvirere Varer efter eget Skøn for Hundrede Tusind Kroner, som saa sendes ud, og mærkeligst, at Regningen uden Inspektørens Attest for Rigtighed bliver betalt i Oktober. Først i November opdager man noget galt og faar Stormagasinet til at tilbagebetale 41 552 Kr. 79 Øre, dog saaledes, at Varerne blev liggende paa Hospitalet til Overtagelse næste Aar pr. 1. April.“ Man siger videre fra den kommunale Revision: „Ved Borgerrepræsentationens Decision af Sindssygeværnsens Regnskab for 1917—18 og 1918—19 i Mødet den 16. November d. A. resolveredes, at Hospitalets Madregnskaber kunde bortfalde, hvorimod Inventarieregnskab samt Regnskab over Hospitalets Industrivirksomhed, Vaskeri, Bageri, Belysning og Brændselsregnskab skulde fremsendes til Revision sammen med Aarets Driftsregnskab.

Revisionen har uden Held forsøgt at faa disse Økonomiregnskaber frem for nærværende Aar.“

Borgmester Hansen udtalte i et Interview i „Ekstrabladet“ den 16. November 1938:

„Jeg benægter heller ikke, at Revisionerne har fremsat skarpe Bemærkninger og Kritik. Det er deres Opgave at passe paa, og saa faar de deres Forklaring.“

Jeg har her paavist, at Revisionen netop klager over, at den ikke faar Regnskaberne

frem. Det hævdes i Klagen, at Bilag brændes, Hovedbøger forsvinder, og hvordan i al Verden kan man saa give Revisionen Forklaring paa det, den spørger om? Og jeg vil gerne stille det konkrete Spørgsmaal til Indenrigsministeren, der formodentlig maa have haft Adgang til Sagens Akter: Hvordan forholder det sig med Revisionens Antegnelser op gennem Aarene vedrørende Sct. Hans Hospitals Regnskab? Jeg kan antydningvis oplyse, at der vist forekommer en Bemærkning vedrørende Returkommission saa sent som i 1937. Jeg staar stadig væk i den Situation, at jeg maa spørge mig selv: Hvorfor maatte jeg ikke se Sagens Akter?

Tjenestemandsførhørene blev ikke til noget; den politimæssige Undersøgelse blev iværksat. Jeg spørger: Hvorfor brød man Løftet om Tjenestemandsførhør til Trods for, at man til dette Løfte havde kædet den Betingelse, at Assistent Hansen maatte tage Konsekvensen af Tjenestemandsførhørets Resultat, hvad han havde erklæret sig villig til? Man brød Løftet, man iværksatte politimæssig Undersøgelse, og man nægtede Klageren og hans Sagfører Adgang til at se Sagens Akter, saaledes som jeg allerede understregede det i min Motivering. Som Begrundelse for, at man nægtede ham Adgang til Sagens Akter, gaar igen i samtlige Breve denne stereotype Sætning: „Man mener ikke, at Assistent Wilhelm Hansen har Krav paa at blive bekendt med det i Sagen fremkomne.“ Hvem der saa kunde have Krav paa det, kunde det egentlig være interessant at faa at vide!

Rigsadvokatens Udtalelse om Sagens Afgørelse gik, som allerede nævnt, ud paa, at der ikke under Undersøgelsen kunde tilvejebringes det ringeste Grundlag for kriminel Tiltale. Straffeloven var ikke paa nogen Maade blevet overtraadt, sagde Rigsadvokaten i sit Interview med „Social-Demokraten“. Borgmester Julius Hansen, Borgmesteren for Magistratens 2den Afdeling, har i Skrivelse af 7. November 1938 blandt meget andet skrevet:

„Det eneste Forhold, der for Tiden før 1929 af Politiet er blevet betegnet som indeholdende noget kriminelt, var bragt til Afslutning inden 1929“,

og længere nede i Borgmesterens Brev staar der,

„at der med Undtagelse af dette ene Forhold ikke ved Undersøgelsen har kunnet paavises noget kriminelt Forhold inden for Administrationen af Sct. Hans Hospital og Boserup Sanatorium“.

Man kan i hvert Fald ikke med Rette paa-